

Arrest

nr. 293 577 van 1 september 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2022 worden de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqies}) gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,
naam : C. (.)
voornaam : R. (.)
geboortedatum : (x.x.1979)
geboorteplaats : Vrsac
nationaliteit : Servië
het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/07/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01/08/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 06/08/2019, 18/06/2020 en 24/05/2022 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,
naam : C. (.)
voornaam : S. (.)
geboortedatum : (x.x.1979)
geboorteplaats : Batuse
nationaliteit : Servië

+ 1 kind : - C. C. (.) (08.12.25 298-09)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/07/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01/08/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 06/08/2019, 18/06/2020 en 24/05/2022 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Eerste en enig middel

Overwegend dat verzoekers een eerste middel nemen van artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in haar artikel 2 en 3 en van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

Dat tegenpartij de betwiste beslissingen genomen heeft met als reden dat er beslissingen van niet-ontvankelijkheid door het CGVS genomen werden.

Dat een beroep in nietigverklaring en schorsing nochtans voor de rechtsmacht alhier op datum van 22 juli 2022 ingediend werd.

Dat deze procedure steeds hangend is.

Dat artikel 39/70 bepaalt dat « Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.

Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2, § 2 en :

1° betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming, terwijl hij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 bevond of

2° betrokkene een nieuw volgend verzoek om internationale bescherming indient na een definitieve beslissing over een eerste volgend verzoek om internationale bescherming».

Dat ter herinnering, verzoekers op 6 augustus 2019 en 24 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben.

Dat dus een enig volgend verzoek door verzoekers ingediend werd.

Dat inderdaad het asielverzoek dat op 18 juni 2020 ingediend werd, in werkelijkheid op naam van hun dochter Sara ingediend werd.

Dat de agent van de DVZ, per vergissing eerst deze aanvraag ingeschreven had als zijnde de tweede aanvraag van verzoekers, hoewel deze aanvraag als de eerste aanvraag voor Sara ingeschreven moest worden.

Dat deze fout rechtgezet werd, maar dat verzoekers, wegens technische en procedurele redenen van hun procedure afstand moesten maken.

Dat dit niet belet dat in werkelijkheid twee verzoeken om internationale bescherming effectief door verzoekers ingediend werden.

Dat er dus geen maatregel van verwijdering aan verzoekers bekend gemaakt mocht worden en dit overeenkomstig artikel 39/70 van de wet van 1980.

Dat deze betwiste beslissingen te bevelen zonder de Raad voor Vreemdelingen betwistingen over hun beroep, in het kader van de tweede aanvraag om internationale bescherming te laten oordelen, ook tegenstrijdig is met artikel 3 van het bovengenoemde verdrag.”

2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voeren verzoekende partijen in de aanhef van het middel de schending aan van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* zonder te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur zij daarmee geschonden achten. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De Raad merkt voorts op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet om verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te op te leggen. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat het verzoek tot internationale bescherming werd verworpen en verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de toegestane termijn. Verder duidt de verwerende partij dat in toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet verzoekende partijen een termijn van zes dagen krijgen om vrijwillig gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partijen toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.4. Verzoekende partijen uiten kritiek op het gegeven dat - ondanks het feit dat zij beroep hebben ingesteld tegen de afwijzing van de verzoeken om internationale bescherming - hen reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

2.5. De bestreden beslissingen zijn getroffen op grond van artikel 52/3, § 1, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Nazicht van het administratief dossier leert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoeken tot internationale bescherming die de verzoekende partijen andermaal hadden ingediend, op 8 juli 2022 niet-ontvankelijk heeft verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet. Conform artikel 52/3, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet levert de verwerende partij na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing een bevel om het grondgebied te verlaten af.

De Raad wijst erop dat dit in overeenstemming is met het arrest *Gnandi* (zaak C-181/16) van het Hof van Justitie dat toelaat dat meteen na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg - de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2022

dient beschouwd te worden als een afwijzing in eerste aanleg - een terugkeerbesluit wordt getroffen. Verzoekende partijen verblijven sedertdien op illegale wijze in het Rijk. Zij betwisten immers niet dat zij langer dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet voorziene termijn op het grondgebied verblijven.

De Raad ziet voorts niet in welk belang de verzoekende partijen hebben bij het inroepen van een schending van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet nu de bestreden beslissingen niet gepaard gingen met een gedwongen verwijdering. Verzoekende partijen bevinden zich voorts nog steeds op het Belgische grondgebied terwijl hun beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2022 ondertussen verworpen werd bij arrest nr. 287 522 van 13 april 2023.

Artikel 3 EVRM stemt voorts inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Zoals blijkt uit de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2022 en het arrest nr. 287 522 van 13 april 2023 blijkt dat dergelijk risico in hoofde van verzoekende partijen niet voorhanden is. Met hun bloot betoog tonen de verzoekende partijen geen schending van artikel 3 EVRM aan.

De kritiek van verzoekende partijen kan gelet op voorgaande niet aangenomen worden.

2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER